

POESIS PERENNIS BORI IMRÉHEZ

F E H É R K Á L M Á N

A PARK

Kerítés és kapu nélkül
közelítem a csókai parkot.
A novemberi fák között
keresem az utat az elázott avar alatt.
Mint aki a végesbe szerelmes,
visszafelé kezdem a kalandot,
úgy, ahogy Héliodórosz, a görög.

Ékvállú leveleket rugdosok,
hátha az ágakra száll a nyár,
hátha rátalálok a régi útra,
amely a park déli sarkába vezet.
Az ostorfa alá,
ahol a padon diákjaival ül a Tanár.

Megyek, hogy megtaláljam a kimeríthetetlen,
belső száműzöttként – de békességben.
Az életfaligeten át,
két lövészárk északra beomlott éke
és a rostos kérgű tujafák között.
Arra, amerre a betoncsík
metszi a régi kanyart.

Látom az Öreg Tölgyet.
Nem takarja a kilátást
az útszéli sövény és a mintázott bukszus.
Kivágtak minden díszcserjét.
De nem jött az északról várt ellenség,
csak én. Lépegetek a pásztázott téren át.
Lesem az önmagamra lesőt ott, a padon,
az ostorfa alatt,
ahol velem együtt ül és vár a Tanár.

Halász József nagykövettől átveszi az Elnöki Tanács Munka Érdemrendjének arany fokozatát (1980)